

No fa molt de temps, tal dia com avui, en una escola molt a prop d'aquí, se va destorbar la pissarra digital de classe. Al sortir la mestra a buscar ajuda, dos alumnes nouvinguts aquell any se van oferir per a explicar un conte. Eren Salma i Hamal i, com que mai parlaven, los seus companys van fer un gran silenci.

La història que ara vos contaré -va dir Hamal- no va passar fa molts i molts anys, sinó que està passant... ara mateix! I es titula:

MESELA I NAÏM

Mentre Salma movia les mans damunt la pantalla, Hamal continuava explicant als seus companys:

A la vora del mar, en una ciutat de Síria anomenada Kabuc, hi vivien dos germans. Una xiqueta i un xiquet que es "dien" Salma i Hamal.

Cada dia xalaven a la seua ciutat anant a comprar al mercat, passejant pels seus carrers, les seues places i jugant al parc abans de tornar a casa. Allà, eren molt feliços en sons pares, Mesela i Naïm. Però, per damunt de tot, lo que més los agradava a Salma i Hamal era anar a escola, perquè allà es trobaven en los seus millors amics i amigues.

Cap al tard, quan lo dia s'acabava i tot pareixia aturar-se, los xiquets contemplaven sorpresos la immensitat de les estrelles, sobre el blau fosc del cel siria.

Però una nit tot va canviar. Un soroll terrorífic va retronar al cel. Milers de projectils "caïen" sobre edificis i persones innocents, com si es tractés d'un joc cruel dirigit per persones dolentes, molt dolentes. Cada nit, los avions tornaven i escopinyaven la seua càrrega mortífera, cremant i apilant runa al seu pas. Fins que una d'aquelles nits terribles un míssil va impactar fatalment sobre la casa a on vivien Salma i Hamal. Aquella nit van perdre sons pares per a sempre més i els dos germans se van quedar sols.

Al cap d'uns dies, perduts i atemorits, los dos germans se van afegir al pas repetitiu i lent d'una filera de gent que fugia de la guerra travessant lo desert enmig d'una tempesta d'arena. En los ulls oberts com a plats i el cor a trossos, los xiquets no s'ho acabaven de creure. Quin mal havien fet ells per a merèixer aquell càstig?

Camina que caminaràs, un dia van tornar a vore el mar.

Poc després, casi sense voler-ho, Salma i Hamal se van trobar a dalt d'un vaixell. Era una embarcació prou gran, però anava tan carregada de persones que pareixia una closca de nou. Van entrar mar endins. L'aigua era poca. Lo menjar, escàs. Lo fred a les nits los deixava el cos tan baldat que en prou faenes se podien moure.

Ben aviat es van veure perduts, enmig del mar i de la seua immensitat. Van cridar socors en totes direccions. Però el silenci va ser l'única resposta.

De cop i volta, un dia es va girar mala mar. Lo vent bufava fort i plovia de valent. Una gran tempesta "caïa" damunt dels seus caps, i aixecava onades tan grosses que pareixien gegants enfadats. Lo vaixell se va sagnar amunt i avall i va fer "rellissar" Salma i Hamal. Llavors, van caure al mar, que se'ls va tragar a dins del seu fons color negre nit.

La vida los hi va passar pel davant: van enyorar casa seua, sons pares, la seua escola, lo seu barri i els seus amics. Los dos germans nadaven angoixats, envoltats per nombrosos perills, fins que van arribar al mig del fons marí. Pensaven que moririen ofegats, quan un matalàs va aparèixer d'entre les aigües. Tan bon punt Salma s'hi va enfilar, li va donar la mà a Hamal. Se n'havien sortit. Los xiquets se van tornar a quedar sols al mig del mar immens i el soroll de les onades. Però quan havien perdut tota esperança, lo rum-rum llunyà d'un motor los va il·lusionar a l' instant. I, com un altre regal vingut del cel, va aparèixer a l'horitzó un vaixell de la Creu Roja. Los van rescatar i, al cap d'uns dies, van desembarcar en una illa grega. Allà, los van abrigar i alimentar, i finalment los van portar a una casa d'acollida. I així va ser com, a pesar de tot, Salma i Hamal van tornar a ser feliços i a anar a escola.

An esta escola — va afegir Hamal.

Mentrestant, Salma tornava a posar els noms de sons pares a la pantalla i, per primera vegada des que va arribar, va parlar:

— Esta és la història del nostre viatge i es titula "Mesela i Naïm".

Després d'un llarg silenci, los xiquets van esclatar en un aplaudiment general. I just en aquell precís instant, la mestra i el tècnic entraven per la porta.

FI

Guió: Àlex Tovar

Història original: alumnes de l'escola Daniel Mangrané,
Jesús – Baix Ebre, 2017-2018 6é A - 6é B

Adaptació al tortosí: Judit Terrats